

[Villumsen.]

stadkommunerne er noget betænkelige ved den foreslaaede Ordning. Ikke mindst for Hovedstadskommunens Vedkommende er Forholdene i Forvejen vanskelige, hvilket som bekendt har givet sig Udtryk i den foreslaaede Skatteforhøjelse paa 15 pCt., samtidig med at mange Købstadkommuner er i Stand til at nedsætte deres Skatteprocent. Skal der hertil for Hovedstadskommunens Vedkommende føjes manglende Refusion paa 4—5 Mill. Kr., maa man forstaa, at der herfra vil fremkomme en efter vor Mening berettiget Protest, og det samme Forhold vil muligvis gøre sig gældende for en Del af de større Købstæder.

Det virker heller ikke umiddelbart beroligende, at Arbejds- og Socialministeriets Beregning i Bilag 1 til Lovforslaget kommer til det Resultat, at Udgiften til Kommune- og Fattighjælp i Regnskabsaaret 1941—42 kan beregnes 20 pCt. højere end i 1940—41. Det kan i hvert Fald næppe være Tilfældet i Landkommunerne eller for de mellemstore eller mindre Købstæder. I de fleste af disse har der lykkeligvis i 1941—42 været særdeles god Beskæftigelse, og Kommunehjælpsudgifterne har trods de forhøjede Sætsler været absolut nedadgaaende. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Arbejds- og Socialminister, om de her nævnte Beregninger bygger paa faktiske Oplysninger eller paa blot og bar Formodning, thi hvis denne Beregning ikke holder Stik, vil den gennemsnitlige Udgift, Kommunerne skal søge at komme 20 pCt. ned under, blive en Del lavere, hvilket vil være umuligt for de Kommuner, som i Forvejen har anstrengt sig til det yderste for at sætte Arbejde i Gang.

Vi maa ikke mindst for Hovedstadens og for Købstadkommunernes Vedkommende se med den allerstørste Betænkelighed paa det foreliggende Forslag, men vi erklærer os rede til i Udvalget at søge at naa frem til Enighed om en for alle Kommunegrupper retfærdig Løsning af det Problem, som vitterlig her foreligger.

Krag: Den højtærede Socialminister har i sin Forelæggelsestale udførligt redegjort for Lovforslagets Formaal i alle Enkeltheder og ogsaa gennemgaaet Lovforslagets Indhold, og der er derfor ikke Grund til for mig at gaa i Enkeltheder. Det har, før det blev forelagt her i Tinget, været Genstand for en meget indgaaende Behandling, først i det store ministerielle Udvalg til Revision af visse Bestemmelser i den sociale Lovgivning, dernæst i flere Møder i et

nedsat Underudvalg, i hvis Forhandlinger ogsaa den højtærede Finansminister deltog, og endelig har det paa ny været forelagt i det samlede Udvalg, hvor det endelig enstemmigt tiltraadtes, hvilket, saa vidt jeg har forstaaet, ogsaa var Tilfældet i de samarbejdende Partier. Jeg haaber derfor, at Forslaget skal faa en let Gang gennem Rigsdagen, selv om den ærede socialdemokratiske Ordførers Udtalelser her for et Øjeblik siden ikke afgjort tydede derpaa. I den Forbindelse vil jeg gerne sige, saaledes som det ogsaa blev fremhævet af den højtærede Arbejds- og Socialminister ved Forelæggelsen, at den Tid, som kan blive givet til Behandling af dette Lovforslag i et Udvalg, som jeg forstaaer at Socialdemokratiet ønsker nedsat, maa blive ret begrænset, da Loven jo for at faa Betydning maa have Gyldighed fra 1. April i indeværende Aar, og inden den Tid maa Rigsdagen altsaa have truffet sin Afgørelse.

Den Refusionsordning, som vi hidtil har haft, har været meget utilfredsstillende, den bevirker, at man mange Steder foretrækker at udbetale Understøttelse til arbejdsløse fremfor at sætte Kræfterne ind paa at skaffe Arbejde, og i Belysning af de Bestræbelser, der for Tiden udfoldes fra mange Sider for at erstatte Understøttelserne med Arbejde, er det efter vor Opfattelse nødvendigt, at der foretages en Ændring af Refusionsordningen, saa vist som de Forhold, hvorunder vi lever, gør det overordentlig betydningsfuldt, at der sker en kraftigere Understregning af baade den økonomiske og moralske Betydning af at erstatte Understøttelse med Arbejde.

Desværre har Skattekommissionen ikke indtil nærværende Tidspunkt kunnet tilendebringe sine Overvejelser af dette Problem, selv om det er mig bekendt, at det er blevet behandlet der. Udvalget angaaende det sociale Problem mener derfor, at det er nødvendigt at tilvejebringe en midlertidig Omordning af Refusionen, og det er det, der tilsigtes med det foreliggende Lovforslag, hvis Gyldighedstid jo er Finansåret 1942—43. Man kan vel herudfra være berettiget til nogenlunde sikkert at forvente, at Skattekommissionen vil ende sine Overvejelser inden Udløbet af dette Tidsrum, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Finansminister, at han saa stærkt som muligt bidrager til, at dette sker.

Fra mit Partis Side har vi gennem Aar peget paa Nødvendigheden af ændrede Refusionsregler, og vi hilser derfor ogsaa de Fordele, som Lovforslaget indeholder, med relativ Tilfredshed. Vi forventer og vi